



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν μετρουμέν χρόνον
εις την γην των Παρθενώνων.

Χίλια κ' ετηαίεσσα λήτες,
τά πουνούμια κ' εν μουνητέια.

Τών δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο—ὄκ τῶ φράγκα εἶναι μ' ὄνο.
Γιὰ τὰ ξένα δωκός μέρη—δ' ἔκα φράγκα καλ' ἄσ τὸ χ' ἔρι.

Εἰς γνάθῳν φέρουμιν παντὸς εὐρόσουσιν τσελεπὴ
δτι πωλοῦμεν σάματα Ἑλληνικῶν ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ἔπιμοσ ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θά πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἰουνίου δεκάτη κ' ὀγδοῦ
καὶ πολλοὶ καταθέθάνουν κερδοφοί.

Ἐνενηντὰ κ' ἑπτὰ κ' ὀκτακάδα,
πέρουμιν τέλος τρεχάματα τόδα.

Ἄκουσθε μερικὰ
τραγουδιὰ Ραλλικὰ.

Ζῶση μᾶς πλάκωσὲ πολλή
κ' ὁ Ράλλης μόνος του' μιλεῖ.

Τοὺς ἔβαλα τριμλοποδιά,
δοῦσα μου δάφνης κίλωνο...
ἔγερσα, μωρὲ παιδιά,
σέ' ἄγαις μέρας μόνο.

Ἐγράβηξα μαρτῶριο
καὶ μὲ τὸ παραπάνο
γιὰ τὸν Σκουζὲ τὸν κύριο
καὶ γιὰ τὸν Καραπάνο.

Νόντα, πῶς δὲν τοὺς ἀρίνεις,
ῥάλλης Ἰπουγγὸς τὰ γίγης
"Ἐλα, Νόντα μου, μ' ἔμῃνα
νὰ περῆς χαρτωμένα.

Πόνο μὸν γερῆς μεγάλο,
ποῦ τὸ μῆτι μου δακρῶζει...
φῶρος ἦθελα νὰ βάλω
'στὸ σῆμα καὶ 'στὸ εἶδι.

Τοὺς ἔγκρινεις ; τοὺς ἔγκρινω... τοὺς ἀρίνεις ; τοὺς ἀρῶμαι,
κ' εἰς αὐτοὺς δὲν ἐπιμένω κ' ἔπιωσ ὅπως δε περῶμε.

Τόσο πῆσμα σου σκλήρῳ
φθάνει μόνο νὰ μαλῆξω,
καὶ προγράμματα μισοῦ
γιὰ χατήρι σου ἂ' ἀλλῆξω.

Ὁ Νόντας ἀρῶνται
καὶ δὲν συγκρινεῖται.

Εἰς ἔλο τὸ Ρωμαιοὺ συγκρίσεις καὶ φρενὴ 1...
μικροὶ μεγάλοι τοῦ' μιλῶν,
τὸν Νόντα τὸν παρακαλοῦν
νὰ πῶς Ἰπουγγίλιν,
μὲ νὰ γερῆ δὲν θέλει
κ' αὐτὸς εἶν τῶν ἐν τέλει.

Κ' ὁ Τσαλαμπῆς ὁ γέρος
τοῦ λέγ' ἰδιαιτέρως.



Ὅσο τοὺς παρεκλίεσα κ' ἔγῳ καὶ τὸ Παῖδι,
μὰ τίποτα δὲν κάναμε,
μόνο καιρὸ ποῦ' χάνουμε,
ὁ Νόντας μ' ἔμαρτῶρος μ' ἔπεινο τὸ γενναί.

Νόντα, γιατί με μαρτῶρεῖς ;
Νόντα, γιατί με σκάνεις ;
ἀρίνητος πῶς με φωρεῖς
καὶ πελαματα μὸν κάνας ;

καὶ γιατί σὲ χεῖλη σου νὰ μὴ γλυκοχαρῶξῃ
καὶ γλυκὸ χαμόγελο ; ... γιατί νὰ μὲ σπαρῶξῃ
τὸ πῆσμα σου τὸ τρομερὸ
σὲ τέτοιον κρίσιμο καιρὸ ;

Παιδι μου Νόντια, μὴν ἀκοῦς τὸ τί σοὶ λέγουν ἄλλοι,
ποῦ θέλουν πλῆθουν ἀρχηλοὶ
καὶ βόσκει μέσα τὸν ἀρχὴ
καὶ πάθος γὰρ τὸν Πάλλη.

Ἄκουσ' ἐμέ, ποῦ σοῦ' μιῶ
ὄν δευτέρου πατέρας,
κί' ἂν ἔχης, Νόντια μου, μαγαλό
δῶσε' στήν κροίον πέρας.

Δέξου νὰ γίνης Ἐπουργός, μὴν κάρης φασαρίας,
καὶ μὴ νομίζης εὐκολα πῶς βρισκεις εὐκαιρίας.
Μὴ μὲ τὰ λόγια τῶν πολλῶν σκοτίζης τὸ μαγαλό σου
καὶ μὴν κλωτσῆς τὴν τριχὸν σου... παιδί μου, σὲ καλό σου

Διάλωσε συλλογισμῶν πικρὰ καὶ μαῦρα νέφη...
τοῦτον δ' ἀπαμειβόμενος ὁ νέος Νόντας ἔφη :
ὃ ξεῖν ἀγγέλλειν τάχιστα τῷ Πάλλῃ καὶ τοῖς ἄλλοις
πῶς τῆδε κείμαι ῥήμοσι πειθόμενος μεγάλῳ.
Κί' ὁ τῆς Λευκάδος Τσαρλαμπᾶς ἐρροῦφητε ταμνέον
φρονιάωντας μετρητάμο.

Καὶ ποῶς' στὸν Νόντια δὲν' μιλεῖ ;
τοῦ λένε κί' ἀπὸ τὴν Ἀδελή,
τοῦ λένε κί' ἀπὸ τοῦ Πάλλῃ
καὶ τοῦ Μανρομυάλη.

Διάσπασις, διάσπασις, τὸ κόμμα τώρα βρέμεται,
'στού Νόντια τὴν ἀπόφαισι τὸ κρᾶτος ὄλο κρέμεται,
κί' ἐκείνος ἂν θελήσῃ
τὸ ζήτημα θὰ λύσῃ.

Ποῶς τάχα δὲν ἐλυθμῆ
κί' ὁ Νόντας τώρα γὰρ τιμῆ
γὰρ ἂν Ἐπουργός νὰ γένῃ ; ...
τοῦ στέλλουν καὶ τὸν Ἀσμηφ,
μὰ καὶ τὸν Πολυγένη.

Ἐπιμονὴ κρητοφανῆς σαλευεῖ διαγοίας
κί' ὁ Νόντας θέμα γίνεται κί' ἄθεο στωμίλου στόματος,
μὰ καὶ καμπόσοι Ἀθήμαχοι τρανοὶ τῆς Γορτυνίας
τοῦ λὲν πῶς πρέπει νὰ δεχθῆ γὰρ τὸ καλό τοῦ κόμματος.

Ῥοποῦν ἐδῶ, Ῥοποῦν ἐκεῖ, Ῥοποῦν καὶ' στήν Ἐδρώπη
τί τέλος πάντων θὰ γενῆ
μὲ τούτη τὴν ἐπιμονή,
κί' ὁ Νόντας σ' ὄλους ἀπαντᾷ πῶς πᾶν χαμῆν' οἱ κόποι.

Καὶ νέοι τοῦ' μλήσανε καὶ Τσαρλαμπᾶδες γέροι,
τέλος τὸν Ρώμα ζήτησαν μήπως τὸν καταφέρῃ
δμος ὁ Ρώμας, τῆς Βουλῆς
ὁ Πρόεδρος ὁ προσφιλέτης,
ὄν εἶδε πῶς τὰ πράγματα πηγαίνουν' στὸ χειρότερο
ἐμπῆκε σ' ἕνα κότερο,
κί' εἰς τοῦτο γλυκωφάνως
ἐτραγουδοῦσε μόνος.

Τὰ πρῶτα γὰρ τρεχάματα καὶ πάλι δὲν θ' ἀρχίσω...
σὺ κότερό μου, πάρε με τὸ πλέγμα νὰ γλίσσω,
γὰρ κί' ἐκείνον τὸν Σκουζὲ καὶ μὲ τὸν Καραπάνο
καὶ μ' ὄλους ἐκουδράστηκα, καὶ θέλω ν' ἀνασῶ.

Ἔχουν πικρὰ παράπονα πῶς ἀρχηγὸς δὲν ἔγινε,
μὰ τώρα τρέφει νομισμοῦ
'στῆς Φιλιβῆς, σ' τὴν Κοσμουνδοῦδο,
στὸν Πόρο καὶ στήν Ἀθήνα.
Ἄκου κί' ἂν θέλῃς φέρε με, καὶ μέσα' στὰ πλέγμα
ἀπὸ καίμαρ συνάντησι Θεὸς νὰ μὲ φυλάτῃ.

Κί' ὁ Φασουλῆς ὁ σιγηλὸς
κί' ἐκείνος παρὰ δὲν' ἄλλος
ἐτραγουδοῦσ' εὐήχως
τοῦ Ζαλακώστα στίχους

Συνεπὸ καὶ μοῦπαν ἔφυγε τὸ κότερο τοῦ Ρώμα,
καὶ κατεβαίνω' στὸ γαλαλό,
τὴν θάλασσα παρακαλῶ
μὲ πικραμένο στόμα.

Τὸ πρῶτο κῆμα' ρώτησα : γὰρ νὰ μὰς ἀφήσῃ
σὲ τέτοιον κρῖσιμο καιρὸ ;
περὶ τὸ κῆμα τὸ σκληρὸ
χωρὶς νὰ μοῦ' μλήσῃ.

Τὸ τρίτο κῆμα' ρώτησα : πῶς ἔδοκει νομισμοῦ
τώρα ποῦ στέλβουε μαγαλό ;
κί' αὐτὸ σκληρὸ μὲ πισοιλῆ
μὲ τρεῖς ἀφοῦς' στὴ μούθη.

Κί' ὁ Περικλέτος μόνος
ἐτραγουδοῦσε' ἐν τῶνως.

Ἔσειε, πουλιὰ θαλασσινά,
ἴδατε τώρα πουθενά
τοῦ Ρώμα τὸ καρὰβι,
τὸ κότερο τὸ φτεροτό,
ποῦ κόσμος ὀμιλεῖ γι' αὐτὸ
καὶ τόσα κῶβει ῥάβει ;

Ἐπῆραν ἄλλοι τὰ βουνα
κί' αὐτὸς ἐπῆρε τὸ γαλαλό,
κί' ἂν τὸν ἴδῃτε πουθενά
μηγύστε του, παρακαλῶ,
πῶς μπόρα' πλάκωσι πολλή,
φουρτοῖνα πῶς μεγάλη,
τὸν θέλουν ἀπὸ τὴν Ἀδελή,
τὸν θέλουν κί' ἀπὸ τὸν Πάλλῃ.

Ποῦ τάχατε νὰ βρισκείται, ποῦ τάχα ν' ἀρμενέλλῃ
γοργό, καμαρωμένο ;
μὰ φαίνεται, μὰ γάνεται, κί' ὁ κόσμος τὸ νομίζε
καρὰβι στοιχειωμένο.

Μὲ τὴν μαμμῆ τοῦ Παλατιοῦ τρέχει κί' ὁ Θὸν ἀντάμα,
καὶ τῆς μεγάλῃς κροσοῦς τὸ τραγικὸ τὸ δρᾶμα
τίκανε τραγικότερο
τὸ στοιχειωμένο κότερο.

Ἔσειε, πουλιὰ θαλασσινά,
περιπλοκὸς ἀληθινά
τῶν κρῖσεων ἢ κρῖσις,
ποῦνα γὰρ ν' ἀπορήσῃς,
πλὴν ἔκανε τὸ τέλος τῆς ποῦδ' περιπλοκώτερο
τὸ στοιχειωμένο κότερο.